

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 18, 2017

Nummer 18, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:953](#) 23-05-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:951](#) 23-05-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:948](#) 23-05-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:949](#) 23-05-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:955](#) 23-05-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:944](#) 23-05-2017

RECHTSPRAAK

Falende kwalificatieklacht omtrent gewoontewitwassen en slagende klacht dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring heeft afgewezen.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 2 bewezenverklaarde het 'medeplegen van gewoontewitwassen' oplevert.

Het middel doet een beroep op rechtspraak van de Hoge Raad over in het bijzonder de kwalificeerbaarheid als witwassen van het 'verwerven of voorhanden hebben' van onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstige voorwerpen (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:702, *NJ* 2014/302 en HR 13 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2842). Met die rechtspraak wordt bedoeld op het 'verwerven of voorhanden hebben' als bedoeld in artikel 420bis lid 1 onder b Sr. De bewezenverklaring houdt evenwel ook in dat de verdachte de geldbedragen heeft 'overgedragen' en heeft 'omgezet' als bedoeld in het evengenoemde onderdeel van dat artikellid. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof bij de kwalificatie van het bewezenverklaarde kennelijk geen zelfstandige betekenis heeft toegekend aan het 'verwerven' en 'voorhanden hebben' van de geldbedragen, zou de mogelijke gegrondheid van het middel niet tot cassatie behoeven te leiden wegens het ontbreken van voldoende belang van de verdachte bij het middel (vgl. HR 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3043, *NJ* 2016/80).

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring van de in beslag genomen geldbedragen van € 4.247,71 en € 5.835,03 heeft afgewezen.

Voor verbeurdverklaring als bedoeld in artikel 33a Sr is niet nodig dat op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het voorwerp waarvan de verbeurdverklaring wordt uitgesproken. Ingevolge artikel 34 Sr zal in zo een geval het voorwerp moeten worden uitgeleverd of de geschatte waarde daarvan moeten worden betaald. Voor uitlevering zal de verdachte, indien op hetzelfde voorwerp een ander dan het in artikel 94 Sv vermelde beslag is gelegd, afhankelijk zijn van de medewerking van de beslaglegger. Een conservatoir beslag als bedoeld

in artikel 94a Sv staat derhalve niet eraan in de weg dat een voorwerp wordt verbeurdverklaard. Een andersluidende opvatting zou ook tot het onaanvaardbare resultaat leiden dat de strafrechter door een beslaglegger in zijn sanctiemogelijkheden wordt beperkt (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3689, *NJ* 2016/62).

Het oordeel van het hof zoals weergegeven onder 3.2 is derhalve onjuist.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de beslissingen omtrent de in beslag genomen geldbedragen daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:948

Zaaknummer: 15/03373

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 94a Sv, 33a Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent de afwijking van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt, getuigenbewijs en bewijs van medeplegen.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging ten aanzien van feit 1 naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van de verklaringen van [medeverdachte], althans dat het hof die afwijking onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het hof heeft, in afwijking van hetgeen door de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, de hiervoor weergegeven verklaringen van [medeverdachte] (bewijsmiddelen 6 tot en met 9) – voor zover inhoudend dat na het klemrijden van de auto met [medeverdachte] en [slachtoffer 1] op de Kanaaldijk de verdachte en [betrokkene 3] beiden gewapend uit de Renault zijn gekomen en naar de passagierszijde van zijn, Van Leeuwens, auto zijn gelopen, alwaar [slachtoffer 1] uit de auto is gestapt – betrouwbaar geacht. Het heeft aan dat oordeel ten grondslag gelegd dat '[medeverdachte] steeds heeft verklaard dat zowel de persoon op de passagiersstoel, te weten [betrokkene 3], en de persoon achterin de Renault Megane, te weten de verdachte, uit de auto zijn geweest op de Kanaaldijk en [dat] zij beiden gewapend waren'. Het hof heeft daarbij onder ogen gezien dat [medeverdachte] op andere punten wisselende verklaringen heeft afgelegd en dat dit wellicht is ingegeven door diens eigen procespositie, maar is tot de slotsom gekomen dat zulks niet afdoet aan het oordeel omtrent de betrouwbaarheid van de hiervoor bedoelde verklaringen.

De klacht dat het hof heeft verzuimd de redenen op te geven die hebben geleid tot afwijking van het in het middel bedoelde standpunt, mist derhalve feitelijke grondslag.

's Hof's afwijking van het door de verdediging ingenomen standpunt steunt op gronden die zijn beslissing kunnen dragen, terwijl zijn oordeel ook in het licht van hetgeen ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, geen nadere motivering behoeft.

Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt voorts dat het hof de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde

uitsluitend heeft doen steunen op de hiervoor genoemde verklaringen van [medeverdachte]

Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daaromtrent slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, NJ 2010/515).

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat het bewijs dat de verdachte het onder 1 ten laste gelegde medeplegen van doodslag op [slachtoffer 1] heeft begaan, niet alleen kan worden aangenomen op grond van de hiervoor bedoelde verklaringen van [medeverdachte], maar dat deze door hem gereleveerde feiten en omstandigheden voldoende steun vinden in de overige gebezigde bewijsmiddelen. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat die overige bewijsmiddelen onder meer inhouden dat [slachtoffer 1] is doodgeschoten en dat de verdachte heeft verklaard dat hij tezamen met [betrokkene 3] [medeverdachte] zou beschermen, dat zij daartoe de auto met daarin [medeverdachte] en [slachtoffer 1] zijn gevolgd en uiteindelijk op de Kanaaldijk hebben klem gereden waarna [slachtoffer 1] aldaar is doodgeschoten. Anders dan het middel betoogt, is dus geen sprake van schending van artikel 342 lid 2 Sv.

Ook deze klacht faalt derhalve.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen het onder 1 bewezenverklarde medeplegen.

In de arresten HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts

gerechtvaardigd als de bewezenverklarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Het hof heeft in zijn onder 2.2 weergegeven bewijsvoering gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het onder 1 ten laste gelegde medeplegen bewezen is. Het oordeel van het hof dat de door hem in aanmerking genomen feiten en omstandigheden in hun onderling verband en samenhang voldoende zijn om te kunnen spreken van een bewuste en nauwe samenwerking van de verdachte met zijn mededader geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt onder meer dat het hof is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht, uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inhoudende dat de verdachte wat betreft het onder 2 ten laste gelegde niet als medepleger kan worden aangemerkt omdat hij bewust over het slachtoffer [slachtoffer 3] heen heeft geschoten.

Het hof heeft blijkens zijn in 2.2.2, onder het kopje ‘Ten aanzien van feit 2’, weergegeven overwegingen de verklaring van de verdachte dat hij bewust heeft misgeschoten teneinde zich aan de deelneming van de levensberovingen te onttrekken, niet aannemelijk geacht. Dat oordeel is feitelijk en niet onbegrijpelijk en leent zich niet voor verdere toetsing in cassatie. Voorts draagt dat oordeel de afwijking van het in het middel bedoelde standpunt zelfstandig zodat artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv het hof niet tot een nadere motivering noopte.

De klacht faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:944

Zaaknummer: 16/01744

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: N. Bertrand

Wetsartikelen: 359 Sv en 342 Sv

RECHTSPRAAK

Falende kwalificatieklacht omtrent gewoontewitwassen en slagende klacht dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring heeft afgewezen.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het onder 3 bewezenverklaarde het ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ oplevert.

Het middel doet een beroep op rechtspraak van de Hoge Raad over in het bijzonder de kwalificeerbaarheid als witwassen van het ‘verwerven of voorhanden hebben’ van onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstige voorwerpen (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:702, *NJ* 2014/302 en HR 13 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2842). Met die rechtspraak wordt bedoeld op het ‘verwerven of voorhanden hebben’ als bedoeld in artikel 42obis lid 1 onder b Sr. De bewezenverklaring houdt evenwel ook in dat de verdachte de geldbedragen heeft ‘overgedragen’ en heeft ‘omgezet’ als bedoeld in het evengenoemde onderdeel van dat artikellid. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof bij de kwalificatie van het bewezenverklaarde kennelijk geen zelfstandige betekenis heeft toegekend aan het ‘verwerven’ en ‘voorhanden hebben’ van de geldbedragen, zou de mogelijke gegrondheid van deze klacht niet tot cassatie behoeven te leiden wegens het ontbreken van voldoende belang van de verdachte bij deze klacht (vgl. HR 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3043, *NJ* 2016/80).

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring van een geldbedrag van € 6.109,69 heeft afgewezen.

Voor verbeurdverklaring als bedoeld in artikel 33a Sr is niet nodig dat op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het voorwerp waarvan de verbeurdverklaring wordt uitgesproken. Ingevolge artikel 34 Sr zal in zo een geval het voorwerp moeten worden uitgeleverd of de geschatte waarde daarvan moeten worden betaald. Voor uitlevering zal de verdachte, indien op hetzelfde voorwerp een ander dan het in artikel 94 Sv vermelde beslag is gelegd, afhankelijk zijn van de medewerking van de beslaglegger. Een conservatoir beslag als bedoeld

in artikel 94a Sv staat derhalve niet eraan in de weg dat een voorwerp wordt verbeurdverklaard. Een andersluidende opvatting zou ook tot het onaanvaardbare resultaat leiden dat de strafrechter door een beslaglegger in zijn sanctiemogelijkheden wordt beperkt (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3689, *NJ* 2016/62).

Het oordeel van het hof zoals weergegeven onder 4.2 is derhalve onjuist.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de beslissingen omtrent het in beslag genomen geldbedrag daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:949

Zaaknummer: 15/03460

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: O.J. Much

Wetsartikelen: 94a Sv, 33a Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Op grond van artikel 404 lid 2 en 4 Sv stond geen hoger beroep, maar wel cassatie open, zodat het hof in plaats van verdachte niet-ontvankelijk te verklaren, het ingestelde beroep als beroep in cassatie had moeten verstaan.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep, aangezien dat beroep had moeten worden verstaan als beroep in cassatie.

Blijkens de daarvan opgemaakte akte heeft de verdachte op 12 mei 2015 op de griffie verklaard hoger beroep in te stellen tegen voormeld vonnis van de kantonrechter. Gelet op artikel 404 lid 2 en 4 Sv stond tegen dat vonnis echter geen hoger beroep open, maar beroep in cassatie.

Degene die tegen een vonnis een rechtsmiddel instelt, moet in het algemeen geacht worden het volgens de wet daartegen openstaande rechtsmiddel te hebben willen aanwenden. Nu niet blijkt van een omstandigheid op grond waarvan vorenstaande regel in de onderhavige zaak uitzondering zou moeten lijden, had het hof in plaats van de verdachte niet-ontvankelijk te verklaren in het door hem ingestelde beroep dat beroep moeten verstaan als beroep in cassatie en moeten bepalen dat de stukken van het geding ter behandeling van dat cassatieberoep aan de griffier van de Hoge Raad zouden worden gezonden. Dat brengt mee dat het middel terecht is voorgesteld en het bestreden arrest niet in stand kan blijven. De Hoge Raad zal doen wat het hof had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest, verstaat dat de verdachte tegen het vonnis van de kantonrechter in de Rechtbank Oost-Brabant van 28 april 2015 beroep in cassatie heeft ingesteld en stelt de stukken van het geding in handen van de griffier van de Hoge Raad, opdat daarmee wordt gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 435 Sv.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:951

Zaaknummer: 15/05115

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 404 Sv en 435 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat het hof ten onrechte de vordering van het Openbaar Ministerie tot oplegging van de ISD-maatregel heeft gevolgd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering van het Openbaar Ministerie tot oplegging van de maatregel tot plaatsing van de verdachte in een inrichting voor stelselmatige daders (ISD-maatregel) heeft gevolgd, terwijl deze vordering in strijd was met de daarvoor geldende OM-Richtlijn.

De Richtlijn is een aanwijzing als bedoeld in artikel 130 lid 4 RO. De Richtlijn moet worden beschouwd als 'recht' in de zin van artikel 79 RO. Deze Richtlijn bevat immers door het College van procureurs-generaal vastgestelde en behoorlijk bekendgemaakte regels omtrent de uitoefening van het beleid van het Openbaar Ministerie, die weliswaar niet kunnen gelden als algemeen verbindende voorschriften, omdat zij niet krachtens enige wetgevende bevoegdheid zijn gegeven, maar die het Openbaar Ministerie wel op grond van beginselen van behoorlijke procesorde binden, en die zich naar hun inhoud en strekking ertoe lenen jegens betrokkenen als rechtsregels te worden toegepast.

Ingevolge artikel 38m lid 1 Sr kan de rechter de ISD-maatregel slechts opleggen op vordering van het Openbaar Ministerie. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en op de strikte afgrenzing die de Richtlijn aanbrengt ten aanzien van de gevallen waarin plaats is voor het vorderen van de ISD-maatregel, staan beginselen van behoorlijke rechtspleging eraan in de weg dat de rechter, indien hij vaststelt dat een dergelijke vordering is gedaan in strijd met de Richtlijn, niettemin de ISD-maatregel oplegt (vgl. HR 7 juli 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH9943, NJ 2010/130).

De Richtlijn vermeldt een aantal eisen waaraan moet zijn voldaan, voordat sprake is van een stelselmatige dader als bedoeld in deze Richtlijn tegen wie de oplegging van de ISD-maatregel kan worden gevorderd. Een van deze eisen is dat over een periode van vijf jaren processen-verbaal zijn opgemaakt tegen de verdachte voor meer dan tien misdrijfiteiten, waarvan ten minste één misdrijf in de laatste twaalf maanden, terug te rekenen vanaf de pleegdatum van het laatst gepleegde misdrijfiteit.

In de onder 2.3.2 weergegeven overweging van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat voormeld vereiste niet meebrengt dat de verdachte ter zake van die misdrijffeiten ten tijde van de vordering tot oplegging van de ISD-maatregel onherroepelijk is veroordeeld. Dat oordeel berust op een juiste uitleg van de Richtlijn. Voorts heeft het hof blijkens voormelde overweging vastgesteld dat 'jegens verdachte, uitgezonderd de misdrijffeiten waarvoor een technisch sepot of vrijspraak is gevolgd, ter zake van meer dan tien misdrijffeiten processen-verbaal zijn opgemaakt en ingestuurd, waarvan meer dan één in de twaalf maanden voorafgaand aan het onderhavige, zijnde het laatste, misdrijf' . Het op deze vaststelling gebaseerde oordeel van het hof dat de Richtlijn te dien aanzien niet in de weg staat aan de door het Openbaar Ministerie gedane vordering tot oplegging van de ISD-maatregel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Deze termijnoverschrijding leidt evenwel niet tot vermindering van de duur van de sanctie, aangezien de door het hof opgelegde maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders zich naar zijn aard niet leent voor een dergelijke vermindering. Daarom is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:953

Zaaknummer: 15/05611

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P.M. Canoy

Wetsartikelen: 38m Sr

RECHTSPRAAK

Terechte klachten dat de rechtbank de uit het systeem van de Uitleveringswet voortvloeiende bevoegdheidsverdeling heeft miskend, maar de klachten leiden niet tot cassatie.

Het eerste middel keert zich tegen het oordeel van de rechtbank dat het aangewezen is dat de minister van Veiligheid en Justitie (hierna: de minister), de toetsing van de risico's van de uitlevering voor schending van artikel 6 EVRM onderscheidenlijk artikel 13 EVRM verricht.

Het tweede middel klaagt over de verwerping van het verweer dat de – in verband met betrokkenheid bij handel in verdovende middelen – opgeëiste persoon door zijn uitlevering aan Turkije het risico loopt te worden blootgesteld aan een (flagrante) schending van enig hem ingevolge artikel 6 EVRM onderscheidenlijk artikel 13 EVRM toekomend recht. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Blijkens haar onder 2.2 weergegeven overweging heeft de rechtbank de uit het systeem van de Uitleveringswet voortvloeiende bevoegdheidstoedeling aan de rechter en de minister, zoals onder 2.3 uiteengezet, miskend. De middelen klagen daarover op zichzelf terecht. Tot cassatie behoeft dat echter niet te leiden, omdat de rechtbank het verweer dat de opgeëiste persoon door zijn uitlevering zal worden blootgesteld aan het risico van een flagrante inbreuk op artikel 6 lid 1 EVRM en dat hem na zijn uitlevering ter zake van die inbreuk niet een rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 EVRM ten dienste staat, slechts had kunnen verwerpen. De uitleveringsrechter komt immers bij een verzoek tot uitlevering ter strafvervolgung in de regel niet toe aan de inhoudelijke beoordeling van een verweer over een dreigende flagrante schending van artikel 6 lid 1 EVRM. Nu niet blijkt dat door of namens de opgeëiste persoon voldoende onderbouwd is aangevoerd dat aan de opgeëiste persoon na zijn uitlevering in geval van een flagrante inbreuk op artikel 6 EVRM niet een rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 EVRM ten dienste staat, lijdt die regel in dit geval geen uitzondering.

Opmerking verdient nog dat de uitleveringsrechter de bevoegdheid heeft om de minister te adviseren omtrent de vraag of de uitlevering ook daadwerkelijk zou moeten worden toegestaan, zoals de rechtbank in de onderhavige zaak ook heeft gedaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:955

Zaaknummer: 16/04742

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: H. Raza

Wetsartikelen: 6 EVRM en 13 EVRM